

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 54

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

11 lutego 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 54/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 54/02

Sprawa C-632/17: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 28 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich – Polska) – Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S.A. / Jacek Michalski Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 2008/48/WE – Postępowanie w sprawie nakazu zapłaty na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych – Brak możliwości stwierdzenia przez sąd potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków umownych, jeżeli konsument nie wnosi środka zaskarżenia

2

2019/C 54/03

Sprawa C-48/18 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 13 listopada 2018 r. – Toontrack Music AB / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie do rejestracji słownego znaku towarowego EZMIX – Odrzucenie zgłoszenia – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) – Artykuły 65, 75 i 76 – Charakter opisowy – Sposób postrzegania przez właściwy krąg odbiorców – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada badania z urzędu – Obowiązek uzasadnienia – Przeinaczenie – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem

3

PL

2019/C 54/04	Sprawa C-303/18 P: Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 listopada 2018 r. – Jean-Marie Le Pen / Parlament Europejski Odwołanie – Dopuszczalność – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot	3
2019/C 54/05	Sprawa C-630/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz (Austria) w dniu 8 października 2018 r. – HK, IJ / Deutsche Lufthansa AG	4
2019/C 54/06	Sprawa C-698/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mureș (Rumunia) w dniu 7 listopada 2018 r. – SC Raiffeisen Bank SA / JB	4
2019/C 54/07	Sprawa C-699/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mureș (Rumunia) w dniu 7 listopada 2018 r. – BRD Groupe Société Générale SA / KC . .	5
2019/C 54/08	Sprawa C-707/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Timiș (Rumunia) w dniu 13 listopada 2018 r. – Am��r��ști Land Investment SRL / Direc��ia General�� Regional�� a Finan��elor Publice Timișoara, Administra��ia Jude��ean�� a Finan��elor Publice Timiș	5
2019/C 54/09	Sprawa C-718/18: Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec	6
2019/C 54/10	Sprawa C-720/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 listopada 2018 r. – Ferrari S.p.A. / DU	7
2019/C 54/11	Sprawa C-721/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 listopada 2018 r. – Ferrari S.p.A. / DU	8
2019/C 54/12	Sprawa C-743/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez R��zeknes tiesa (Łotwa) w dniu 28 listopada 2018 r. – Elme Messer Metalurgs / Latvijas Invest��ciju un att��st��bas a��ent��ra	9
2019/C 54/13	Sprawa C-746/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 29 listopada 2019 r. – H. K. / Prokuratuur	10
2019/C 54/14	Sprawa C-752/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 grudnia 2018 r. – Deutsche Umwelthilfe e.V. / Freistaat Bayern	11
2019/C 54/15	Sprawa C-756/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois (Francja) w dniu 3 grudnia 2018 r. – LC, MD / easyJet Airline Co. Ltd	12
2019/C 54/16	Sprawa C-762/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Chaskowo (Bułgaria) w dniu 4 grudnia 2018 r. – QH / Wyrchowen kasacionen syd na Republika Bułgaria	12
2019/C 54/17	Sprawa C-769/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 7 grudnia 2018 r. – Caisse d’assurance retraite et de la santé au travail d’Alsace-Moselle / SJ, Ministre chargé de la Sécurité sociale	13
2019/C 54/18	Sprawa C-778/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’��tat (Francja) w dniu 11 grudnia 2018 r. – Association fran��aise des usagers de banques / Ministre de l’économie et des Finances.	14
2019/C 54/19	Sprawa C-782/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d’instance d’��pinal (Francja) w dniu 13 grudnia 2018 r. – Cofidis SA / YP	15
2019/C 54/20	Sprawa C-784/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2018 r. w sprawie T-12/17, Mellifera e. V./Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 grudnia 2018 r. przez Mellifera e.V.	15
2019/C 54/21	Sprawa C-586/17: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie / D, I / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	16

2019/C 54/22	Sprawa C-593/17: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Kreyenhop & Kluge GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Hannover	16
2019/C 54/23	Sprawa C-678/17: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Irlandia	17
2019/C 54/24	Sprawa C-730/17: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – Edward Reich; Debora Lieber; Ella Reich; Ezra Bernard Reich; Zoe Reich / Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV	17
2019/C 54/25	Sprawa C-135/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Allemagne) – Logistik XXL GmbH / CMR Transport & Logistik, przy udziale Rudolph Spedition und Logistik GmbH	17
2019/C 54/26	Sprawa C-191/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – KN / Minister for Justice and Equality	17
2019/C 54/27	Sprawa C-227/18: Postanowienie prezesa siódmej izby Trybunału z dnia 8 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság – Węgry) – VE / WD	18
2019/C 54/28	Sprawa C-232/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Almería – Hiszpania) – Banco Popular Español SA / María Ángeles Díaz Soria; Miguel Ángel Góngora Gómez; José Antonio Sánchez González; Dolores María del Águila Andújar	18
2019/C 54/29	Sprawa C-279/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona – Hiszpania) – Magdalena Molina Rodríguez / Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE)	18
2019/C 54/30	Sprawa C-289/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – KAMU Passenger & IT Services GmbH / Türk Hava Yolları A.O. – T.H.Y. Turkish Airlines	18
2019/C 54/31	Sprawa C-466/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz – Austria) – DS / Porsche Inter Auto GmbH & Co KG	19
2019/C 54/32	Sprawa C-526/18: Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 23 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Göteborg – Szwecja) – AA / Migrationsverket	19
2019/C 54/33	Sprawa C-557/18: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – Eurowings GmbH / JJ; KI	19
Sąd		
2019/C 54/34	Sprawa T-350/18: Postanowienie Sądu z dnia 28 listopada 2018 r. – Euronet Consulting / Komisja Zamówienia publiczne na usługi – Procedura przetargowa – Odrzucenie oferty jednego z oferentów – Stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonego aktu – Decyzja zmieniająca – Spór, który stał się bezprzedmiotowy – Umorzenie postępowania	20
2019/C 54/35	Sprawa T-671/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 28 listopada 2018 r. – ZU / Komisja Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru	20
2019/C 54/36	Sprawa T-703/18: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2018 r. – Polska / Komisja	21
2019/C 54/37	Sprawa T-707/18: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – Tilly-Sabco/Rada i Komisja	22
2019/C 54/38	Sprawa T-714/18: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2018 r. – Adraces / Komisja	25

2019/C 54/39	Sprawa T-717/18: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2018 r. – B.D./ EUIPO – Philicon 97 (PHILIBON)	26
2019/C 54/40	Sprawa T-718/18: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2018 r. – Boyer / EUIPO – Philicon 97 (PHILIBON DEPUIS 1957 www.philibon.com)	27
2019/C 54/41	Sprawa T-721/18: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r. – Apostolopoulou i Apostolopoulou-Chrysanthaki / Komisja	27
2019/C 54/42	Sprawa T-722/18: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r. – Repsol / EUIPO – Basic (BASIC) . .	28
2019/C 54/43	Sprawa T-724/18: Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r. – Aurea Biolabs / EUIPO – Avizel (AUREA BIOLABS)	29
2019/C 54/44	Sprawa T-728/18: Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2018 r. – Brand IP Licensing / EUIPO – Facebook (lovebook)	30
2019/C 54/45	Sprawa T-730/18: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2018 r. – DQ i in. / Parlament	31
2019/C 54/46	Sprawa T-732/18: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2018 r. – Dalasa / EUIPO – Charité – Universitätsmedizin Berlin (charantea)	31
2019/C 54/47	Sprawa T-733/18: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2018 r. – Dalasa / EUIPO – Charité Universitätsmedizin Berlin (charantea)	32
2019/C 54/48	Sprawa T-737/18: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2018 r. – Siberia Oriental / CPVO (Siberia) .	33
2019/C 54/49	Sprawa T-139/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kibelisa / Rada	34
2019/C 54/50	Sprawa T-140/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kampete / Rada	34
2019/C 54/51	Sprawa T-141/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Amisi Kumba / Rada	34
2019/C 54/52	Sprawa T-142/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kaimbi / Rada	35
2019/C 54/53	Sprawa T-143/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Ilunga Luyoyo / Rada	35
2019/C 54/54	Sprawa T-144/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Numbi / Rada	35
2019/C 54/55	Sprawa T-145/17: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kanyama / Rada	35

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 54/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 44 z 4.2.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 35 z 28.1.2019

Dz.U. C 25 z 21.1.2019

Dz.U. C 16 z 14.1.2019

Dz.U. C 4 z 7.1.2019

Dz.U. C 455 z 17.12.2018

Dz.U. C 445 z 10.12.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 28 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich – Polska) – Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S.A. / Jacek Michalski

(Sprawa C-632/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 2008/48/WE – Postępowanie w sprawie nakazu zapłaty na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych – Brak możliwości stwierdzenia przez sąd potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków umownych, jeżeli konsument nie wnosi środka zaskarżenia

(2019/C 54/02)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S.A.

Strona pozwana: Jacek Michalski

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz art. 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwiają się one przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych jako elementu świadczącego o istnieniu wierzytelności wynikającej z umowy kredytu konsumenckiego, w wypadku gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy oraz do sprawdzenia, czy zawarto w niej informacje, o których mowa w tym art. 10, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw przysługujących konsumentowi na mocy tych dyrektyw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 13 listopada 2018 r. – Toontrack Music AB / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-48/18 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie do rejestracji słownego znaku towarowego EZMIX – Odrzucenie zgłoszenia – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) – Artykuły 65, 75 i 76 – Charakter opisowy – Sposób postrzegania przez właściwy krąg odbiorców – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada badania z urzędu – Obowiązek uzasadnienia – Przeinaczenie – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem

(2019/C 54/03)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Toontrack Music AB (przedstawiciel: L.-E. Ström, advokat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone jako częściowo oczywiście niedopuszczalne i oddalone jako częściowo oczywiście bezzasadne.
- 2) Toontrack Music AB zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 listopada 2018 r. – Jean-Marie Le Pen / Parlament Europejski

(Sprawa C-303/18 P) ⁽¹⁾

Odwołanie – Dopuszczalność – Parlament Europejski – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych – Windykacja nienależnie wypłaconych kwot

(2019/C 54/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Marie Le Pen (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: S. Seyr i C. Burgos, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone jako w części oczywiście niedopuszczalne a w części jako oczywiście bezzasadne.
- 2) Jean-Marie Le Pen zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz (Austria)
w dniu 8 października 2018 r. – HK, IJ / Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-630/18)

(2019/C 54/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Linz

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HK, IJ

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Postanowieniem Trybunału z dnia 15 listopada 2018 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mureș
(Rumunia) w dniu 7 listopada 2018 r. – SC Raiffeisen Bank SA / JB**

(Sprawa C-698/18)

(2019/C 54/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Mureș

Strony

Strona wnosząca apelację: SC Raiffeisen Bank SA

Druga strona postępowania: JB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, w szczególności motywy 12, 21 i 23, art. 2 lit. b), art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 8, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej oraz równocześnie zasadami równoważności i skuteczności, zezwalają na obowiązywanie instrumentów prawnych obejmujących zwykle roszczenie, niepodlegające przedawnieniu, mające na celu stwierdzenie nieuczciwego charakteru niektórych warunków ujętych w umowach zawieranych z konsumentami, oraz zwykle roszczenie o charakterze osobistym i majątkowym, podlegające przedawnieniu, zmierzające do realizacji celu dyrektywy, jakim jest wyeliminowanie skutków wszystkich zobowiązań powstałych i wykonanych na podstawie warunku, którego nieuczciwy charakter został stwierdzony wobec konsumenta?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy te same przepisy stoją na przeszkodzie wykładni wynikającej z zastosowania zasady pewności stosunków cywilnoprawnych, zgodnie z którą obiektywna chwila, w której konsument wiedział lub powinien był wiedzieć o istnieniu nieuczciwego warunku, to chwila wygaśnięcia umowy kredytu, w ramach której przysługiwał mu status konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mureș (Rumunia) w dniu 7 listopada 2018 r. – BRD Groupe Société Générale SA / KC

(Sprawa C-699/18)

(2019/C 54/07)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Mureș

Strony

Wnosząca odwołanie: BRD Groupe Société Générale SA

Druga strona postępowania: KC

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾, w szczególności motywy 12, 21 i 23, art. 2 lit. b), art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 8, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej oraz równocześnie zasadami równoważności i skuteczności, zezwalają na obowiązywanie instrumentów prawnych obejmujących zwykłe roszczenie, niepodlegające przedawnieniu, mające na celu stwierdzenie nieuczciwego charakteru niektórych warunków ujętych w umowach zawieranych z konsumentami, oraz zwykłe roszczenie o charakterze osobistym i majątkowym, podlegające przedawnieniu, zmierzające do realizacji celu dyrektywy, jakim jest wyeliminowanie skutków wszystkich zobowiązań powstałych i wykonanych na podstawie warunku, którego nieuczciwy charakter został stwierdzony wobec konsumenta?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy te same przepisy stoją na przeszkodzie wykładni wynikającej z zastosowania zasady pewności stosunków cywilnoprawnych, zgodnie z którą obiektywna chwila, w której konsument wiedział lub powinien był wiedzieć o istnieniu nieuczciwego warunku, to chwila wygaśnięcia umowy kredytu, w ramach której przysługiwał mu status konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Timiș (Rumunia) w dniu 13 listopada 2018 r. – Amărăști Land Investment SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș

(Sprawa C-707/18)

(2019/C 54/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Timiș

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Amărăști Land Investment SRL

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni dyrektywy 2006/112⁽¹⁾, w szczególności jej art. 24, 28, 167 i 168 lit. a) należy dokonywać w ten sposób, że w ramach sprzedaży nieruchomości, które nie są wpisane do krajowego rejestru nieruchomości (księgi wieczystej) i nie są wpisane do ewidencji gruntów w chwili zbycia, kupujący będący podatnikiem, który na mocy umowy zobowiązuje się do dokonania na własny koszt czynności niezbędnych do pierwszego wpisu nieruchomości do krajowego rejestru nieruchomości, dokonuje świadczenia usług wobec sprzedającego, czy też nabycia usług związanych ze swoją inwestycją w nieruchomości, w związku z którym należy uznać jego prawo do odliczenia podatku VAT?
- 2) Czy wykładni dyrektywy 2006/112, w szczególności jej art. 167 i 168 lit. a), można dokonywać w ten sposób, że koszty poniesione przez kupującego będącego podatnikiem w związku z pierwszym wpisem do rejestru nieruchomości, w odniesieniu do których kupującemu przysługuje roszczenie o przyszłe przeniesienie prawa własności i które zostały mu sprzedane przez sprzedających, którzy nie wpisali do księgi wieczystej swojego prawa własności do nieruchomości, mogą zostać uznane za czynności przygotowujące do inwestycji, w związku z którymi podatnikowi przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT?
- 3) Czy należy dokonywać wykładni przepisów dyrektywy 2006/112, w szczególności art. 24, 28, 167 i art. 168 lit. a), w ten sposób, że koszty poniesione przez kupującego będącego podatnikiem przy pierwszym wpisie do rejestru nieruchomości sprzedanych mu nieruchomości, wobec których kupującemu na podstawie umowy przysługuje roszczenie o przyszłe przeniesienie prawa własności przez sprzedających, którzy nie wpisali do księgi wieczystej ich prawa własności nieruchomości, należy uznać za świadczenie usług dla sprzedających w sytuacji, gdy sprzedający i kupujący zgodzili się, że cena nieruchomości nie obejmuje kosztów czynności związanych z wpisem do ewidencji gruntów?
- 4) Czy w rozumieniu dyrektywy 2006/112 koszty administracyjne związane z nieruchomościami, które zostały sprzedane i w stosunku do których kupującemu przysługuje roszczenie o przyszłe przeniesienie prawa własności przez sprzedającego, w tym także, ale nie wyłącznie, koszty pierwszego wpisu do rejestru nieruchomości, muszą być obowiązkowo poniesione przez sprzedającego? Czy też koszty te, na podstawie umowy między stronami, mogą zostać poniesione przez kupującego lub przez dowolną stronę transakcji, w związku z czym danej osobie przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Federalna Niemiec**(Sprawa C-718/18)**

(2019/C 54/09)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, O. Beyne)*Strona pozwana:* Republika Federalna Niemiec**Żądania strony skarżącej**

1. Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE⁽¹⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE⁽²⁾, ponieważ nienależycie przetransponowała

— art. 2 pkt 21 dyrektywy 2009/72/WE i art. 2 pkt 20 dyrektywy 2009/73/WE;

- art. 19 ust. 3 w związku z art. 19 ust. 8 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE;
- art. 19 ust. 5 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE;
- art. 37 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/72/WE oraz art. 41 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/73/WE;

2. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy nieprawidłowej transpozycji do prawa niemieckiego dyrektyw 2009/72 i 2009/73 odnoszących się, odpowiednio, do rynku wewnętrznego energii elektrycznej i rynku wewnętrznego gazu ziemnego w drodze Energiewirtschaftsgesetz (ustawy o zapatrzeniu w energię i gaz, zwanej dalej „EnWG”). Zdaniem Komisji transpozycja za pomocą EnWG została dokonana w niedostateczny sposób w czterech punktach. Po pierwsze, definicja przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo określająca, które przedsiębiorstwa podlegają zawartym w dyrektywach przepisom dotyczącym rozdzielania określonych rodzajów działalności (unbundling), została przetransponowana do prawa niemieckiego jedynie w ograniczony sposób. Po drugie, przepisy w odniesieniu do okresów przejściowych dotyczących zmiany funkcji w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie zostały w pełni przetransponowane. Po trzecie, także przepisy, które zakazują posiadania określonych interesów w jakiegokolwiek części przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo lub otrzymywania od niej korzyści finansowych, zostały przetransponowane tylko w ograniczony sposób. Wreszcie przyznanie kompetencji w EnWG narusza wyłączne kompetencje krajowego organu regulacyjnego, które to kompetencje są przewidziane w dyrektywach.

Zdaniem Komisji powyższe uchybienia stanowią naruszenie art. 2 pkt 21 dyrektywy 2009/72/WE i art. 2 pkt 20 dyrektywy 2009/73/WE, art. 19 ust. 3 w związku z art. 19 ust. 8 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE, art. 19 ust. 5 dyrektyw 2009/72/WE i 2009/73/WE oraz art. 37 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/72/WE, jak również art. 41 ust. 1 lit. a) i ust. 6 lit. a) i b) dyrektywy 2009/73/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 94.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 listopada 2018 r. – Ferrari S.p.A. / DU

(Sprawa C-720/18)

(2019/C 54/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferrari S.p.A.

Strona pozwana: DU

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy ocenie kwestii, czy używanie pod względem rodzaju i zakresu ma charakter rzeczowy w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾, w przypadku znaku towarowego zarejestrowanego dla szerokiej kategorii towarów – w niniejszym przypadku pojazdów lądowych, w szczególności samochodów i ich części – ale faktycznie jest używany wyłącznie w odniesieniu do szczególnego segmentu rynku – w niniejszym przypadku drogich luksusowych samochodów sportowych i części do nich – należy odnieść się ogólnie do rynku zarejestrowanej kategorii towarów czy można odnieść się do szczególnego segmentu rynku? Czy wtedy, gdy używanie dla szczególnego segmentu rynku jest wystarczające, znak towarowy w postępowaniu w przedmiocie wykreślenia ze względu na wygaśnięcie praw właściciela należy utrzymać w mocy w odniesieniu do tego segmentu rynku?

- 2) Czy sprzedaż używanych towarów, które już zostały wprowadzone do obrotu przez właściciela znaku towarowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym stanowi używanie znaku towarowego w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE?
- 3) Czy znak towarowy zarejestrowany nie tylko dla towaru, lecz ponadto także dla części owego towaru, jest używany w sposób pozwalający na utrzymanie praw związanych z tym znakiem także dla towaru, jeżeli ów towar nie jest już sprzedawany, lecz [sprzedawane są] opatrzone znakiem towarowym akcesoria i części zamienne dla towaru sprzedawanego w przeszłości i opatrzonego znakiem towarowym?
- 4) Czy dokonując oceny, czy zachodzi rzeczywiste używanie należy także uwzględnić, czy właściciel znaku towarowego oferuje usługi nie używając wprawdzie znaku towarowego, ale [usługi te są] przeznaczone dla już sprzedanych towarów?
- 5) Czy przy badaniu używania znaku towarowego w danym państwie członkowskim (w niniejszym przypadku: Niemcy) w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE należy także, zgodnie z art. 5 Konwencji między Szwajcarią a Niemcami w sprawie wzajemnej ochrony patentów, wzorów i znaków towarowych z dnia 13 kwietnia 1892 r., uwzględnić używanie znaku towarowego w Szwajcarii?
- 6) Czy zgodne z dyrektywą 2008/95/WE jest nałożenie na właściciela znaku towarowego, wobec którego dochodzone jest wygaśnięcie praw znaku towarowego co prawda pełnego ciężaru przedstawienia okoliczności faktycznych dla używania znaku towarowego, obciążając jednak powoda występującego z żądaniem wykreślenia ryzykiem braku możliwości udowodnienia tego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. 2008, L 299, s. 25

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 listopada 2018 r. – Ferrari S.p.A. / DU**

(Sprawa C-721/18)

(2019/C 54/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferrari S.p.A.

Strona pozwana: DU

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy ocenie kwestii, czy używanie pod względem rodzaju i zakresu ma charakter rzeczywisty w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾, w przypadku znaku towarowego zarejestrowanego dla szerokiej kategorii towarów – w niniejszym przypadku pojazdów lądowych, w szczególności samochodów i ich części – ale faktycznie jest używany wyłącznie w odniesieniu do szczególnego segmentu rynku – w niniejszym przypadku drogich luksusowych samochodów sportowych i części do nich – należy odnieść się ogólnie do rynku zarejestrowanej kategorii towarów czy można odnieść się do szczególnego segmentu rynku? Czy wtedy, gdy używanie dla szczególnego segmentu rynku jest wystarczające, znak towarowy w postępowaniu w przedmiocie wykreślenia ze względu na wygaśnięcie praw właściciela należy utrzymać w mocy w odniesieniu do tego segmentu rynku?
- 2) Czy sprzedaż używanych towarów, które już zostały wprowadzone do obrotu przez właściciela znaku towarowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym stanowi używanie znaku towarowego w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE?

- 3) Czy znak towarowy zarejestrowany nie tylko dla towaru, lecz ponadto także dla części owego towaru, jest używany w sposób pozwalający na utrzymanie praw związanych z tym znakiem także dla towaru, jeżeli ów towar nie jest już sprzedawany, lecz [sprzedawane są] opatrzone znakiem towarowym akcesoria i części zamienne dla towaru sprzedawanego w przeszłości i opatrzonego znakiem towarowym?
- 4) Czy dokonując oceny, czy zachodzi rzeczywiste używanie należy także uwzględnić, czy właściciel znaku towarowego oferuje usługi nie używając wprawdzie znaku towarowego, ale [usługi te są] przeznaczone dla już sprzedanych towarów?
- 5) Czy przy badaniu używania znaku towarowego w danym państwie członkowskim (w niniejszym przypadku: Niemcy) w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE należy także, zgodnie z art. 5 Konwencji między Szwajcarią a Niemcami w sprawie wzajemnej ochrony patentów, wzorów i znaków towarowych z dnia 13 kwietnia 1892 r., uwzględnić używanie znaku towarowego w Szwajcarii?
- 6) Czy zgodne z dyrektywą 2008/95/WE jest nałożenie na właściciela znaku towarowego, wobec którego dochodzone jest wygaśnięcie praw znaku towarowego co prawda pełnego ciężaru przedstawienia okoliczności faktycznych dla używania znaku towarowego, obciążając jednak powoda występującego z żądaniem wykreślenia ryzykiem braku możliwości udowodnienia tego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. 2008, L 299, s. 25

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rēzeknes tiesa (Łotwa)
w dniu 28 listopada 2018 r. — Elme Messer Metalurgs / Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra**

(Sprawa C-743/18)

(2019/C 54/12)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Rēzeknes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SIA „Elme Messer Metalurgs”

Strona pozwana: Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra (Agencja ds. Inwestycji i Rozwoju Łotwy)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 7 rozporządzenia nr 1083/2006 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sytuację, w której beneficjent pomocy finansowej nie jest w stanie osiągnąć w istotnym dla przeprowadzanej oceny okresie prognozowanego poziomu obrotów ze względu na to, że w tym okresie doszło do zaprzestania działalności gospodarczej prowadzonej przez jego jedyne partnera handlowego czy też klienta bądź też stwierdzona została jego niewypłacalność, należy uznać za działanie czy też zaniechanie ze strony podmiotu gospodarczego (beneficjenta pomocy finansowej), które doprowadziło lub może doprowadzić do powstania szkód dla budżetu ogólnego Unii Europejskiej?”

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. 2006, L 210, s. 25).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 29 listopada 2019 r. – H. K. / Prokuratuur

(Sprawa C-746/18)

(2019/C 54/13)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: H. K.

Druga strona postępowania: Prokuratuur

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. w związku z art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu karnym dostęp organów państwowych do danych, które pozwalają na ustalenie miejsca nawiązania i zakończenia połączenia telefonicznego z telefonu stacjonarnego lub komórkowego osoby podejrzaney, jego datę, godzinę i czas trwania oraz rodzaj, użyte urządzenie i lokalizację użytego urządzenia łączności ruchomej, stanowi na tyle poważną ingerencję w prawa podstawowe gwarantowane wspomnianymi artykułami karty, że dostęp ten musi być ograniczony do zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i karania poważnych przestępstw kryminalnych, niezależnie od okresu, przez jaki organy państwowe mają dostęp do przechowywanych danych?
- 2) Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE należy interpretować w oparciu o zasadę proporcjonalności przywołaną w pkt 55–57 wyroku Trybunału z dnia 2 października 2018 r. w sprawie C-207/16 w ten sposób, że jeżeli ilość wspomnianych w pytaniu pierwszym danych, do których organy państwowe mają dostęp, nie jest bardzo duża (zarówno pod względem ich rodzaju, jak i rozmiaru czasowego), wynikająca z tego ingerencja w prawa podstawowe może być uzasadniona w sposób ogólny zapobieganiem, dochodzeniem, wykrywaniem i karaniem przestępstw kryminalnych i że im większa jest ilość danych, do których mają dostęp organy państwowe, tym poważniejsze muszą być przestępstwa kryminalne, których zwalczaniu ma służyć ingerencja?
- 3) Czy określony w pkt 2 sentencji wyroku Trybunału z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawach połączonych C-203/15 i C-698/15 wymóg, by dostęp właściwych organów krajowych do danych był poddany uprzedniej kontroli przez sąd lub niezależny organ administracyjny, oznacza, że art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE należy interpretować w ten sposób, iż za niezależny organ administracyjny można uznać prokuraturę, która kieruje postępowaniem przygotowawczym i jest przy tym na mocy ustawy zobowiązana do działania niezależnego i podlega tylko ustawie, a w ramach postępowania przygotowawczego bada zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego, ale w późniejszym postępowaniu sądowym pełni funkcję oskarżyciela publicznego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer
Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 grudnia 2018 r. – Deutsche Umwelthilfe e.V. / Freistaat
Bayern**

(Sprawa C-752/18)

(2019/C 54/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Umwelthilfe e.V.

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Pytania prejudycjalne

Czy

1. zawarta w art. 4 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zasada, zgodnie z którą państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia wszelkich właściwych środków w celu zapewnienia wypełnienia zobowiązań wynikających z traktatów lub z aktów instytucji Unii,
2. ustanowiona w art. 197 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zasada skutecznego wdrażania prawa unijnego przez państwa członkowskie,
3. zagwarantowane na mocy art. 47 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do skutecznego środka odwoławczego,
4. wynikające z art. 9 ust. 4 zdanie pierwsze Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencji z Aarhus) zobowiązanie państw stron do skutecznej ochrony prawnej w sprawach dotyczących środowiska,
5. uregulowane w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE zobowiązanie państw członkowskich do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii,

należy interpretować w ten sposób, że sąd niemiecki jest uprawniony – ewentualnie wręcz zobowiązany – do zarządzenia aresztu względem funkcjonariuszy publicznych niemieckiego kraju związkowego, celem wyegzekwowania w ten sposób ciążącego na kraju związkowym obowiązku aktualizacji planu ochrony jakości powietrza w rozumieniu art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. 2008, L 152, s. 1) o określonym zakresie minimalnym, gdy na mocy prawomocnego orzeczenia nakazano temu krajowi związkowemu dokonanie aktualizacji uwzględniającej ten zakres minimalny i

- zastosowane wobec kraju związkowego wezwania pod rygorem grzywny oraz nakazy zapłaty grzywny pozostały bezskuteczne,
- wezwania pod rygorem grzywny oraz nakazy zapłaty grzywny nie wywierają znaczącego przymusu, nawet gdyby w wezwaniach lub nakazach zastosowano wyższe kwoty niż dotychczas, ponieważ zapłata grzywien nie wiąże się dla kraju związkowego zobowiązanego na mocy prawomocnego orzeczenia z uszczerbkiem majątkowym, stanowi natomiast jedynie przekazanie nakazanej kwoty z jednostki rachunkowej w ramach budżetu kraju związkowego do innej jednostki rachunkowej w ramach budżetu kraju związkowego,
- kraj związkowy zobowiązany na mocy prawomocnego orzeczenia oświadczył zarówno przed sądami, jak również publicznie – w tym również poprzez swych politycznych funkcjonariuszy publicznych najwyższego szczebla przed parlamentem – że nie wywiąże się z obowiązków nałożonych przez sąd w związku z planem ochrony jakości powietrza,

- prawo krajowe zasadniczo przewiduje instytucję aresztu dla celów egzekucji orzeczeń sądowych, jednak krajowe orzecznictwo trybunału konstytucyjnego sprzeciwia się zastosowaniu właściwych w tym zakresie przepisów do sytuacji tego rodzaju, jak rozpatrywana w niniejszej sprawie oraz
- prawo krajowe nie udostępnia środków przymusu, które byłyby bardziej celowe od wezwań pod rygorem grzywny i nakazów zapłaty grzywny, stanowiąc jednocześnie łagodniejszą ingerencję od aresztu w sytuacji tego rodzaju, jak rozpatrywana w niniejszej sprawie i zastosowanie takich środków przymusu nie może mieć miejsca również ze względów rzeczowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois (Francja) w dniu 3 grudnia 2018 r. – LC, MD / easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-756/18)

(2019/C 54/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d’instance d’Aulnay-Sous-Bois

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LC, MD

Strona pozwana: easyJet Airline Co. Ltd

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 261/2004”), należy interpretować w ten sposób, że aby móc się powołać na przepisy rozporządzenia, pasażerowie powinni udowodnić swoje stawienie się na odprawę?

W razie odpowiedzi twierdzącej, czy art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 stoi na przeszkodzie systemowi domniemania zwykłego, w świetle którego warunek stawienia się pasażera na odprawę uznaje się za wykazany, jeżeli tenże pasażer posiada rezerwację przyjętą i zarejestrowaną przez obsługującego przewoźnika lotniczego w rozumieniu art. 2 lit. g)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Chaskowo (Bułgaria) w dniu 4 grudnia 2018 r. – QH / Wyrchowen kasacionen syd na Republika Byłgarija

(Sprawa C-762/18)

(2019/C 54/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Chaskowo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: QH

Strona pozwana: Wyrchowen kasacionen syd na Republika Byłgarija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie krajowemu prawodawstwu lub orzecznictwu, zgodnie z którym pracownik zwolniony niezgodnie z prawem i następnie przywrócony do pracy przez sąd nie ma prawa do corocznego płatnego urlopu za okres od daty zwolnienia do daty przywrócenia go do pracy?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie krajowemu prawodawstwu lub orzecznictwu, zgodnie z którym przy kolejnym rozwiązaniu stosunku pracy pracownik ten nie ma prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop za okres od daty poprzedniego zwolnienia do daty przywrócenia go do pracy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 7 grudnia 2018 r. – Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle / SJ,
Ministre chargé de la Sécurité sociale**

(Sprawa C-769/18)

(2019/C 54/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation (France)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle

Strona pozwana: SJ, Ministre chargé de la Sécurité sociale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pomoc mająca na celu zmniejszenie obciążeń związanych z niepełnosprawnością przewidziana w § 35a ósmej księgi Sozialgesetzbuch (niemieckiego kodeksu zabezpieczenia społecznego) jest objęta przedmiotowym zakresem stosowania rozporządzenia nr 883/2004⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy zasiłek opiekuńczy z tytułu opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem, dodatek do tego zasiłku lub, w jego braku, świadczenie wyrównawcze z tytułu niepełnosprawności, z jednej strony, i pomoc w integracji dzieci i młodzieży dotkniętych niepełnosprawnością przewidziana w § 35a ósmej księgi Sozialgesetzbuch (niemieckiego kodeksu zabezpieczenia społecznego), z drugiej strony, mają charakter świadczeń równoważnych w rozumieniu art. 5 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004, biorąc pod uwagę cel art. L. 351-4-1 francuskiego kodeksu zabezpieczenia społecznego, jakim jest uwzględnienie obciążeń wiążących się z wychowaniem niepełnosprawnego dziecka przy ustalaniu okresu ubezpieczenia, od którego zależy prawo do uzyskania emerytury?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 11 grudnia 2018 r. – Association française des usagers de banques / Ministre de l'Économie et
des Finances.**

(Sprawa C-778/18)

(2019/C 54/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association française des usagers de banques

Strona przeciwna: Ministre de l'Économie et des Finances

Pytania prejudycjalne

- Czy art. 12 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi⁽¹⁾, zważywszy w szczególności na cel, jaki przepis ten przypisuje rachunkowi płatniczemu lub oszczędnościowemu, do którego otwarcia lub zachowania upoważnia, lub art. 12 ust. 3 tej dyrektywy pozwalają, po pierwsze, kredytodawcy wymagać od kredytobiorcy, w zamian za zindywidualizowaną korzyść, żeby całość jego wynagrodzenia lub podobnych dochodów była wpłacana na rachunek płatniczy otwarty u tego kredytodawcy przez okres ustalony w umowie o kredyt, bez względu na kwotę kredytu, raty, czy też okres spłaty kredytu, oraz po drugie, czy przepisy te pozwalają na to, aby tak ustalony okres mógł wynosić dziesięć lat lub tyle, co okres obowiązywania umowy o kredyt, jeśli okres ów jest krótszy?
- Czy art. 45 dyrektywy 2007/64/WE z dnia 13 listopada 2007 r.⁽²⁾, wówczas obowiązującego, a obecnie przejętego w art. 55 dyrektywy (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r.⁽³⁾, oraz art. 9-14 dyrektywy 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r.⁽⁴⁾ dotyczące ułatwienia mobilności klientów w zakresie rachunków bankowych oraz kosztów zamknięcia rachunku płatniczego stoją na przeszkodzie temu, aby zamknięcie rachunku otwartego przez kredytobiorcę u kredytodawcy w celu wpłacania na ten rachunek dochodów kredytobiorcy w zamian za zindywidualizowane korzyści w ramach umowy o kredyt prowadziło – jeśli do zamknięcia dochodzi przed upływem okresu ustalonego w tej umowie – do utraty owej korzyści, w tym po ponad roku od otwarcia tego rachunku, oraz po drugie, czy przepisy te stoją na przeszkodzie temu, aby długość tego okresu mogła wynosić dziesięć lat lub całkowity okres spłaty kredytu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniająca dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 60, s. 34).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. 2015, L 337, s. 35).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz.U. 2014, L 257, s. 214).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance d'Épinal
(Francja) w dniu 13 grudnia 2018 r. – Cofidis SA / YP**

(Sprawa C-782/18)

(2019/C 54/19)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance d'Épinal

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Cofidis SA

Strona pozwana: YP

Pytanie prejudycjalne

Czy ochrona, jaką zapewnia konsumentom dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG ⁽¹⁾, stoi na przeszkodzie krajowemu przepisowi, który w przypadku powództwa wytoczonego przeciwko konsumentowi przez przedsiębiorcę na podstawie zawartej między nimi umowy o kredyt, nie pozwala sądowi krajowemu, po upływie pięcioletniego terminu przedawnienia biegnącego od daty zawarcia tej umowy, na uwzględnienie i ukaranie, z urzędu lub w wyniku zarzutu podniesionego przez konsumenta, uchybienia przepisom dotyczącym obowiązku sprawdzenia zdolności kredytowej, o których mowa w art. 8 dyrektywy, uchybienia przepisom dotyczącym informacji, które należy umieścić w sposób jasny i zwięzły w umowach o kredyt, o których mowa w art. 10 i nast. dyrektywy oraz, bardziej ogólnie, uchybienia całości przewidzianych we wskazanej dyrektywie przepisów ustanowionych w celu ochrony konsumentów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 133, s. 66.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 27 września 2018 r. w sprawie T-12/17,
Mellifera e. V./Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 grudnia 2018 r. przez Mellifera e.V.**

(Sprawa C-784/18 P)

(2019/C 54/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mellifera eV, Vereinigung für wesensgemäße Bienenhaltung (przedstawiciel: A. Willand, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 września 2018 r. w sprawie T-12/17, Mellifera e. V./Komisja Europejska w części, w jakiej Sąd oddalił sformułowane w pkt 1 skargi (pkt 18 tiret pierwsze zaskarżonego wyroku) podniesione przez skarżącego żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Ares(2016) 6306335 z dnia 8 listopada 2016 r. i zobowiązał skarżącego do pokrycia kosztów postępowania;
2. stwierdzenie nieważności decyzji określonej w pkt;

3. obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 ⁽¹⁾ oraz z Konwencją z Aarhus.

Wbrew stanowisku Sądu przedłużenie okresu zatwierdzenia substancji czynnej glifosatu stanowi akt administracyjny, który może podlegać kontroli w ramach postępowania na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006. W szczególności zgodnie z treścią i celem, konstytutywna przesłanka wystąpienia przypadku określonego w art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 odnosi się do przedmiotowego zakresu stosowania, nie natomiast do liczby względnie możliwości wskazanie podmiotów, których dotyczy regulacja.

Zarzut drugi: naruszenie zasady dokonywania wykładni prawa wtórnego Unii w świetle postanowień konwencji prawa międzynarodowego.

Sąd naruszył zasadę dokonywania wykładni w miarę możliwości najbardziej zgodnej z postanowieniami prawa międzynarodowego w ten sposób, że dokonał wykładni art. 10 w zw. art 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006 niezgodnie z postanowieniami Konwencji z Aarhus, pomimo że pozostawałoby to bez trudu w zgodności z brzmieniem i celem odpowiednich przepisów zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 1367/2006.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty, Dz.U. 2006 L 264, s.13

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie / D, I / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-586/17) ⁽¹⁾

(2019/C 54/21)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 5 z 8.1.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – Kreyenhop & Kluge GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-593/17) ⁽¹⁾

(2019/C 54/22)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 listopada 2018 r. – Komisja Europejska / Irlandia**(Sprawa C-678/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/23)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance francophone de Bruxelles – Belgia) – Edward Reich; Debora Lieber; Ella Reich; Ezra Bernard Reich; Zoe Reich / Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV**(Sprawa C-730/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/24)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Allemagne) – Logistik XXL GmbH / CMR Transport & Logistik, przy udziale Rudolph Spedition und Logistik GmbH**(Sprawa C-135/18) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/25)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – KN / Minister for Justice and Equality**(Sprawa C-191/18) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/26)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Postanowienie prezesa siódmej izby Trybunału z dnia 8 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság – Węgry) – VE / WD

(Sprawa C-227/18) ⁽¹⁾

(2019/C 54/27)

Język postępowania: węgierski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Almería – Hiszpania) – Banco Popular Español SA / María Ángeles Díaz Soria; Miguel Ángel Góngora Gómez; José Antonio Sánchez González; Dolores María del Aguila Andújar

(Sprawa C-232/18) ⁽¹⁾

(2019/C 54/28)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona – Hiszpania) – Magdalena Molina Rodríguez / Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE)

(Sprawa C-279/18) ⁽¹⁾

(2019/C 54/29)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien – Austria) – KAMU Passenger & IT Services GmbH / Türk Hava Yolları A.O. – T.H.Y. Turkish Airlines

(Sprawa C-289/18) ⁽¹⁾

(2019/C 54/30)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 13.8.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 7 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz – Austria) – DS / Porsche Inter Auto GmbH & Co KG

(Sprawa C-466/18) ⁽¹⁾

(2019/C 54/31)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 408 z 12.11.2018.

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 23 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Göteborg – Szwecja) – AA / Migrationsverket

(Sprawa C-526/18) ⁽¹⁾

(2019/C 54/32)

Język postępowania: szwedzki

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg – Niemcy) – Eurowings GmbH / JJ; KI

(Sprawa C-557/18) ⁽¹⁾

(2019/C 54/33)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 28 listopada 2018 r. – Euronet Consulting / Komisja

(Sprawa T-350/18) ⁽¹⁾

**Zamówienia publiczne na usługi – Procedura przetargowa – Odrzucenie oferty jednego z oferentów –
Stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonego aktu – Decyzja zmieniająca – Spór, który stał się
bezpprzedmiotowy – Umorzenie postępowania**

(2019/C 54/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Euronet Consulting EEIG (Bruksela Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P. Peeters i R. van Cleemput)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Estrada de Solà, T. Ramopoulos i A. Aresu, pełnomocnicy)

Przedmiot

Sformułowane na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji, doręczonej skarżącej pismem z dnia 26 marca 2018 r., o odrzuceniu oferty złożonej przez konsorcjum, którego skarżąca jest leaderem, na część 2 w przetargu EuropeAid/138778/DH/SER/MULTI, zatytułowanym „Umowa ramowa o usługi związane z wdrażaniem pomocy zewnętrznej w 2018 (FWC SIEA 2018)” i o udzieleniu zamówienia dziesięciu innym oferentom.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie zostaje umorzone jako bezprzedmiotowe.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty, włącznie z kosztami postępowania w przedmiocie środka zabezpieczającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 28 listopada 2018 r. – ZU / Komisja

(Sprawa T-671/18 R)

**Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Wniosek o zawieszenie
wykonania – Brak pilnego charakteru**

(2019/C 54/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZU (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i R. Striani, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa (DG HR) Komisji z dnia 12 października 2018 r. (Ares(2018)5241886 – 12/10/2018) dotyczącej przeniesienia z urzędu wnioskodawcy i decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa (DG HR) Komisji z dnia 29 października 2018 r. (Ares(2018)5529220 – 29/10/2018) w przedmiocie powrotu do siedziby.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2018 r. – Polska / Komisja**(Sprawa T-703/18)**

(2019/C 54/36)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 września 2018 r. nakładającej zobowiązanie do realizacji działań i zaleceń zawartych w ostatecznym sprawozdaniu z audytu, w części dotyczącej zalecenia 04.01 pkt g) w przedmiocie nałożenia korekt finansowych na wydatki dotyczące podatku VAT związane z przypadkami, w których uczestnicy otrzymujący pomoc byli płatnikami podatku VAT i w rezultacie mogli odzyskać podatek VAT, lecz tego nie uczynili, w projektach realizowanych w ramach wszystkich programów operacyjnych współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, dla których wydatki zostały zadeklarowane do refundacji przez Komisję Europejską,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 65 ust. 2 i art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013⁽¹⁾ w związku z art. 2 pkt 10 tego rozporządzenia poprzez ich nieprawidłową interpretację i błędne uznanie, że do ostatecznych odbiorców pomocy ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego ma zastosowanie art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013, pomimo że nie są oni beneficjentami w rozumieniu art. 2 pkt 10 tego rozporządzenia.

W ramach tego zarzutu Rzeczpospolita Polska wykazuje, że zgodnie z ogólną zasadą kwalifikowalności wydatków w projektach Europejskiego Funduszu Społecznego, określonej w art. 65 ust. 2 rozporządzenia nr 1303/2013, wymogi kwalifikowalności wydatków wynikające z art. 69 tego rozporządzenia należą do sfery obowiązków beneficjenta realizującego projekt.

Zdaniem strony skarżącej art. 2 pkt 10 rozporządzenia nr 1303/2013 w sposób jednoznaczny pozostawia państwom członkowskim możliwość wyboru, w przypadku pomocy o wartości poniżej 200 000 EUR, czy za beneficjenta uznaje podmiot, który otrzymuje pomoc, czy też podmiot, który udziela takiej pomocy.

W obecnej sprawie, zgodnie z wyborem władz polskich, beneficjentem jest podmiot udzielający wsparcia, nie zaś podmiot je otrzymujący. Ostateczni odbiorcy pomocy nie są beneficjentami, a więc według strony skarżącej nie ma do nich zastosowania art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013.

Rzeczpospolita Polska podnosi ponadto, że w obecnej sprawie przyznanie statusu beneficjenta podmiotom otrzymującym wsparcie – którymi są osoby bezrobotne – wiązałoby się z nałożeniem na nie wielu obowiązków związanych z rozliczaniem otrzymanego wsparcia, sprawozdawczością na temat postępów realizacji projektu, kontrolami projektu oraz uzupełnianiem danych w systemach informatycznych dedykowanych do obsługi wdrażania programów operacyjnych. Rozwiązanie takie uniemożliwiłoby osiągnięcie celów rozporządzenia nr 1303/2013.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2018 r. – Tilly-Sabco/Rada i Komisja

(Sprawa T-707/18)

(2019/C 54/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: R. Milchior i S. Charbonnel, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r. w sprawie określenia refundacji wywozowych w odniesieniu do mięsa drobiowego w wysokości 0,00 EUR (Dz.U. 2018, L 239, s. 1);

w związku z tym,

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r. w sprawie określenia refundacji wywozowych w odniesieniu do mięsa drobiowego w wysokości 0,00 EUR;
- tytułem żądania głównego stwierdzenie odpowiedzialności Rady za błędne przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona;
- tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie odpowiedzialności Komisji za umożliwienie Radzie przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona, wyłącznie gdyby odpowiedzialność Komisji nie została przyjęta w postępowaniu w sprawie T-437/18;

— tytułem kolejnego żądania ewentualnego stwierdzenie odpowiedzialności Rady i Komisji za błędne przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r., którego nieważność zostanie stwierdzona, wyłącznie gdyby odpowiedzialność Komisji nie została przyjęta w postępowaniu w sprawie T-437/18;

— stwierdzenie, że błąd popełniony przez Radę lub Komisję spowodował szkodę na rzecz przedsiębiorstwa Tilly-Sabco;

w związku z tym,

— tytułem żądania głównego,

— stwierdzenie odpowiedzialności Rady względem skarżącej na kwotę główną 3 238 000 EUR, z której:

— 2 848 000 EUR stanowi równowartość nieotrzymanych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;

— 390 000 EUR refundacji związanych z utratą zysku w związku z brakiem realizacji 3 550 dodatkowych ton sprzedaży do krajów Bliskiego Wschodu w tym samym okresie;

— zasądzenie od Rady zapłaty kwoty głównej 3 238 000 EUR,

— zrewaloryzowanej poprzez naliczenie odsetek wyrównawczych naliczonych od dnia stwierdzenia nieważności rozporządzenia (UE) nr 689/2013 aż do momentu wydania wyroku, który ma zostać ogłoszony w niniejszym postępowaniu, według rocznej stopy inflacji zarejestrowanej w danym okresie przez Eurostat (Urząd Statystyczny Unii Europejskiej) w państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę;

— powiększonej o odsetki za zwłokę od dnia wydania niniejszego wyroku aż do chwili całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących, zwiększonej o dwa punkty procentowe;

— tytułem żądania ewentualnego,

— zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej kwoty głównej 3 238 000 EUR, z której:

— 2 848 000 EUR stanowi równowartość nieotrzymanych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;

— 390 000 EUR refundacji związanych z utratą zysku w związku z brakiem realizacji 3 550 dodatkowych ton sprzedaży do krajów Bliskiego Wschodu w tym samym okresie;

— zasądzenie od Komisji kwoty głównej 3 238 000 EUR,

— zrewaloryzowanej poprzez naliczenie odsetek wyrównawczych od dnia stwierdzenia nieważności rozporządzenia (UE) nr 689/2013 aż do momentu wydania wyroku, który ma zostać ogłoszony w niniejszym postępowaniu, według rocznej stopy inflacji zarejestrowanej w danym okresie przez Eurostat (Urząd Statystyczny Unii Europejskiej) w państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę;

— powiększonej o odsetki za zwłokę, od dnia wydania niniejszego wyroku aż do chwili całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących, zwiększonej o dwa punkty procentowe;

- stwierdzenie, że kwota zasądzona od Komisji w niniejszej sprawie i odsetki mogą zostać zmniejszone o wysokość kwoty, którą mogłaby zostać od niej zasądzona w sprawie T-437/18;
- zasądzenie od Komisji zapłaty rekompensaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą z podwójnego błędu popełnionego przez nią ex aequo et bono na kwotę 20 000 EUR;
- tytułem kolejnego żądania ewentualnego,
- zasądzenie od Rady i Komisji na rzecz skarżącej kwoty głównej 3 238 000 EUR, do podzielenia przez Sąd między obie instytucje, z której:
 - 2 848 000 EUR stanowi równowartość nieotrzymanych refundacji z tytułu sprzedaży dokonanych w okresie od 19 lipca do 31 grudnia 2013 r.;
 - 390 000 EUR refundacji związanych z utratą zysku w związku z brakiem realizacji 3 550 dodatkowych ton sprzedaży do PMO w tym samym okresie;
- obciążenie Rady i Komisji kwotą główną 3 238 000 EUR, do podzielenia przez Sąd między oba podmioty,
 - kwota główna dla Rady z jednej strony, a Komisji z drugiej strony, zostanie zrewaloryzowana poprzez naliczenie odsetek wyrównawczych od dnia stwierdzenia nieważności rozporządzenia (UE) nr 689/2013 aż do momentu wydania wyroku, który ma zostać ogłoszony w niniejszym postępowaniu, według rocznej stopy inflacji zarejestrowanej w danym okresie przez Eurostat (Urząd Statystyczny Unii Europejskiej) w państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę;
 - powiększenie o odsetki za zwłokę, od dnia wydania niniejszego wyroku aż do chwili całkowitej zapłaty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących, zwiększonej o dwa punkty procentowe;
- obciążenie Rady i Komisji kosztami niniejszej skargi i zdecydowanie przez Sąd o ewentualnym podziale kosztów między nimi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadużycia proceduralnego w zakresie, w jakim Komisja uważa, że procedura służąca zastąpieniu aktu, którego nieważność stwierdzono, nie była przestrzegana w niniejszej sprawie, ponieważ Komisja była jego autorem, a mianowicie rozporządzenia (UE) nr 689/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. ustalającego refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego (Dz. U. 2013, L 196, s. 13) oraz że to Rada przyjęła nowe rozporządzenie w dniu 18 września 2018 r. na podstawie różnych tekstów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady paralelizmu form, ponieważ z jednej strony nowe rozporządzenie nie zostało przyjęte przez Komisję, lecz przez Radę, a z drugiej strony Komisja powinna była być wspierana przez Komitet Zarządzający ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ art. 43 ust. 3 TFUE, który uznano za jedyną możliwą podstawę prawną dla wydania zaskarżonego rozporządzenia, nie upoważnia Rady do przyjęcia takiego rozporządzenia. Nie ma zatem żadnej podstawy prawnej dla ustalenia przez Radę refundacji wywozowych dla mięsa drobiowego.

4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia proceduralnego, w zakresie, w jakim w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2017 r., Tilly-Sabco/Komisja, (C-183/16 P, EU:C:2017:704), Komisja powinna była przyjąć akt zastępujący rozporządzenie, którego nieważność stwierdzono, a nie zwracać się do Rady o przyjęcie aktu „w jego miejsce”.
5. Zarzut piąty dotyczący niedostatecznego lub błędnego uzasadnienia, zarówno w formie, gdyż zaskarżone rozporządzenie nie wyjaśnia, dlaczego konieczne było zwrócenie się do Rady o przyjęcie tego tekstu, ani dlaczego i w jaki sposób art. 43 ust. 3 TFUE był jedyną podstawą prawną do jego przyjęcia, jak i co do istoty w zakresie ustalenia stawki refundacji, ponieważ Rada, podobnie jak poprzednio Komisja, powstrzymała się od jakiegokolwiek analizy ekonomicznej.
6. Zarzut szósty dotyczący niespójności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim bez rozpatrywania i analizowania Rada przyjęła to rozporządzenie na podstawie błędnej i nieważnej podstawy prawnej, a zatem bez uwzględnienia wyroku Trybunału Sprawiedliwości, o którym mowa powyżej.

Zdaniem skarżącej stwierdzenie nieważności nowego rozporządzenia (UE) nr 2018/1277 daje prawo do żądania od Rady tytułem żądania głównego rekompensaty za szkodę, jaką poniosła w związku z jej przyjęciem. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi skargę o odszkodowanie przeciwko Komisji, która zainicjowała przyjęcie nowego rozporządzenia, którego nieważność należy stwierdzić. Wreszcie, w dalszej kolejności, zwraca się do Sądu o zadeklarowanie wspólnej odpowiedzialności podzielonej między Radę i Komisję, ponieważ oba podmioty popełniły różne błędy.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2018 r. – Adraces / Komisja

(Sprawa T-714/18)

(2019/C 54/38)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Associação para o Desenvolvimento da Raia Centro Sul – Adraces (Vila Velha de Ródão, Portugalia)
(przedstawiciele: G. Anastácio, D. Pirra Xarepe, J. Whyte i M. Barros Silva, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ARES (2018) 4940694 z dnia 26 września 2018 r., która kończy umowę ramową o partnerstwie nr COM/LIS/ED/2018-2020_1, i nakazanie przywrócenia Komisji przywrócenie wcześniejszej pozycji skarżącej.
- Obciążenie Komisji wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w zakresie, w jakim Komisja jednostronnie odwołała zamówienie publiczne bez podania żadnej podstawy lub uzasadnienia tego odwołania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej wiary, ponieważ poprzez wprowadzenie do wspomnianej umowy ramowej klauzuli ogólnej odwołania, zgodnie z którą może ona zakończyć arbitralnie tę umowę, bez żadnej podstawy lub uzasadnienia, Komisja dopuściła się nadużycia władzy i naruszyła równowagę interesów leżącą u podstaw jakiegokolwiek umowy, tak publicznej jak i prywatnej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady przestrzegania słusznych praw i interesów jednostek, wiążącej organy administracyjne w dziedzinie zamówień publicznych, ponieważ Komisja odwołała jednostronnie w sposób czysto arbitralny i bez uzasadnienia wspomnianą umowę, co jest zakazane przez zasadę pacta sunt servanda.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku dobrego administrowania, ponieważ Komisja odwołała wspomnianą umowę na podstawie samego artykułu w gazecie, bez dokonania wystarczająco głębokiej oceny konkretnego przypadku, co stanowi przypadek oczywistego złego administrowania.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja odwołała bez żadnej podstawy i uzasadnienia wspomnianą umowę, co stanowiło reakcję na skazanie pracownika skarżącej za przestępstwa fałszowania i oszustwa, które nie miały nic wspólnego z działalnością skarżącej ani z atrybutami i kompetencją Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2018 r. – B.D. / EUIPO – Philicon 97 (PHILIBON)

(Sprawa T-717/18)

(2019/C 54/39)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: B.D. – Boyer Developpement (Moissac, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Junca)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Philicon 97 AD (Płowdiw, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy Słowny unijny znak towarowy PHILIBON – unijny znak towarowy nr 9 690 041

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 października 2018 r. w sprawie R 375/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 21 grudnia 2017 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza zastosowała przepisy rozporządzenia (UE) 2017/1001, które nie obowiązywało w chwili złożenia do EUIPO wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego. Izba Odwoławcza nie dochowała kryteriów ustanowionych w art. 8 ust. 5 w związku z art. 53 rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

**Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2018 r. – Boyer / EUIPO – Philicon 97 (PHILIBON DEPUIS 1957
www.philibon.com)**

(Sprawa T-718/18)

(2019/C 54/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Boyer (Moissac, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Junca)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Philicon 97 AD (Płowdiw, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w kolorach niebieskim, żółtym i białym – unijny znak towarowy nr 12 501 466

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 października 2018 r. w sprawie R 374/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 21 grudnia 2017 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Izba odwoławcza zastosowała przepisy rozporządzenia (UE) 2017/1001, które nie obowiązywało w dniu złożenia do EUIPO wniosku o unieważnienie prawa do znaku. Izba odwoławcza nie przestrzegła kryteriów określonych w art. 8 ust. 5 w związku z art. 53 rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r. – Apostolopoulou i Apostolopoulou-Chrysanthaki /
Komisja**

(Sprawa T-721/18)

(2019/C 54/41)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Zoï Apostolopoulou (Ateny, Grecja) i Anastasia Apostolopoulou-Chrysanthaki (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat D. Gkouskos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- uwzględnienie ich skargi i zasądzenie solidarnie od pozwanych zapłaty na rzecz każdej ze skarżących całkowitej kwoty 500 000 EUR, przedstawionej szczegółowo w ich skardze;
- nakazanie pozwanym, by powstrzymały się w przyszłości od wszelkich naruszeń praw osobistych skarżących;
- nakazanie pierwszej pozwanej, by przywróciła honor i reputację skarżących w drodze oświadczenia przed Efeteio Athinon (sądem apelacyjnym w Atenach, Grecja), przed którym toczy się obecnie w drugiej instancji postępowanie ze sprzeciwu wniesionego przez skarżące w dniu 11 września 2017 r., zarejestrowanego pod numerem ogólnym 572461/2017 i pod numerem szczególnym 1898/2017, w ramach którego to postępowania pierwsza pozwana złożyła nieprawdziwe i obraźliwe oświadczenia w odniesieniu do skarżących;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona przeciwko Komisji Europejskiej i Unii Europejskiej. Zważywszy, że Unia jest zawsze reprezentowana przed Trybunałem przez instytucję, której można przypisać kwestionowany akt lub kwestionowane zachowanie, Komisja jest jedyną pozwaną w tej sprawie.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia godności ludzkiej i praw osobistych skarżących, jako że Komisja złożyła oszczercze oświadczenia przed Monomeles Protodikeio Athinon (sądem okręgowym w składzie jednoosobowym w Atenach, Grecja), jak również naruszenia zasady dobrej administracji w celu przeprowadzenia przymusowej egzekucji wobec skarżących.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady legalności, dobrej wiary i uzasadnionych oczekiwań, jako że Komisja utrzymuje, iż skarżące jako wspólnicy ponoszą odpowiedzialność w świetle prawa oraz że spółka nie miała osobowości prawnej, mimo że zawarła wiele umów, wiedząc, iż skarżące nie były osobiście odpowiedzialne za zobowiązania spółki.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego i prawa do bezstronnego sądu, gdyż skarżące nie były stronami postępowań, w ramach których zostały wydane tytuły egzekucyjne.
4. Zarzut czwarty dotyczący niesprawiedliwego i niezgodnego z prawem przyspieszenia postępowania egzekucyjnego wobec skarżących.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r. – Repsol / EUIPO – Basic (BASIC)

(Sprawa T-722/18)

(2019/C 54/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Repsol, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Devaureix i J. Erdozain López)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Basic AG Lebensmittelhandel (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy BASIC w kolorach niebieskim, czerwonym, pomarańczowym i białym – unijny znak towarowy nr 5 648 159

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sprawie R 178/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie skargi wraz z wszystkimi załączonymi do niej dokumentami.
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Basic Aktiengesellschaft Lebensmittelhandel i EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 72 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009;
- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2018 r. – Aurea Biolabs / EUIPO – Avizel (AUREA BIOLABS)

(Sprawa T-724/18)

(2019/C 54/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aurea Biolabs Pte Ltd (Cochin, Indie) (przedstawiciele: B. Brandreth, barrister, L. Oommen, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Avizel SA (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny AUREA BIOLABS – zgłoszenie nr 15 836 737

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 września 2018 r. w sprawie R 814/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2018 r. – Brand IP Licensing / EUIPO – Facebook (lovebook)

(Sprawa T-728/18)

(2019/C 54/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brand IP Licensing Ltd (Road Town, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciel: J. MacKenzie, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Facebook, Inc. (Menlo Park, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy lovebook – zgłoszenie nr 9 926 577

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 października 2018 r. w sprawie R 2279/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie w całości decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 24 sierpnia 2017 r.;
- oddalenie sprzeciwu;
- rozstrzygnięcie o kosztach na rzecz strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2018 r. – DQ i in. / Parlament**(Sprawa T-730/18)**

(2019/C 54/45)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* DQ i jedenaścioro innych skarżących (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej w sprawie wniosku o odszkodowanie („zaskarżonej decyzji”) skarżących złożonego w dniu 13 grudnia 2017 r. na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 12 września 2018 r. oddalającej zażalenie wniesione w dniu 23 maja 2018 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- nakazanie zadośćuczynienia krzywdzie wyrządzonej całokształtem działań i zachowań Parlamentu, które należy oceniać całościowo, którą to krzywdę skarżący szacują, zastrzegając możliwość zmiany, na kwotę ex aequo et bono 192 000 EUR;
- nakazanie Parlamentowi zapłaty należnych odsetek wyrównawczych i odsetek za opóźnienie;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżący podnoszą niezgodne z prawem działania Parlamentu jako pracodawcy, w szczególności naruszenie zasady dobrej administracji i obowiązku staranności, ich godności oraz życia prywatnego i rodzinnego, ich prawa do ochrony tajemnicy lekarskiej i do warunków pracy zapewniających poszanowanie ich zdrowia, bezpieczeństwa i godności.

Skarżący utrzymują, że czyny i zachowania, na które się skarżą, stanowią *prima facie* autentyczne czyny i zachowania, a przynajmniej takie, które pozwalają zakładać, że miały miejsce przypadki stosowania wobec nich mobbingu, oraz wnoszą o pociągnięcie do odpowiedzialności Parlamentu Europejskiego w szczególności z racji jego bierności w rozpatrzeniu ich wniosku o udzielenie wsparcia na podstawie art. 12 i 24 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2018 r. – Dalasa / EUIPO – Charité – Universitätsmedizin Berlin (charantea)**(Sprawa T-732/18)**

(2019/C 54/46)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Dalasa Handelsgesellschaft mbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat I. Hödl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Charité – Universitätsmedizin Berlin, Gliedkörperschaft Öffentlichen Rechts (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „charantea” – zgłoszenie nr 15 485 956

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 października 2018 r. w sprawie R 539/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi, zmianę zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 15 października 2018 r., R 539/2018-4, dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 2 758 830 (zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 15 485 956), oddalenie sprzeciwu i dopuszczenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego do rejestracji;

pośilkowo

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 15 października 2018 r., R 539/2018-4, dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 2 758 830 (zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 15 485 956) oraz przekazanie sprawy EUIPO do ponownego rozstrzygnięcia;
- w każdym razie obciążenie EUIPO kosztami postępowania; oraz
- obciążenie strony wnoszącej sprzeciw całością kosztów poniesionych w postępowaniach przed Wydziałem Sprzeciwów i Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2018 r. – Dalasa / EUIPO – Charité Universitätsmedizin Berlin (charantea)

(Sprawa T-733/18)

(2019/C 54/47)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dalasa Handelsgesellschaft mbH (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat I. Hödl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Charité – Universitätsmedizin Berlin, Gliedkörperschaft Öffentlichen Rechts (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy charantea – zgłoszenie nr 15 785 801

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 października 2018 r. R 540/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi, zmianę zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 15 października 2018 r. w sprawie R 540/2018-4 dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 2 815 978 (zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 15 785 801) poprzez oddalenie sprzeciwu i dopuszczenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego do rejestracji;
- ewentualnie
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 15 października 2018 r. w sprawie R 540/2018-4 dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B 2 815 978 (zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 15 785 801) i przekazanie sprawy EUIPO celem ponownego rozpoznania;
- w każdym wypadku obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania; oraz
- obciążenie strony wnoszącej sprzeciw całością kosztów poniesionych w związku z postępowaniem przed Wydziałem Sprzeciwów i przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2018 r. – Siberia Oriental / CPVO (Siberia)

(Sprawa T-737/18)

(2019/C 54/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Siberia Oriental BV ('t Zand, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat T. Overdijk)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Dane dotyczące postępowania przed CPVO

Sporne wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin: wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin nr EU0404 („Siberia” odmiana Lilium L.)

Zaskarżona decyzja: Decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 15 października 2018 r. w sprawie A 009/2017

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie CPVO zmiany daty wygaśnięcia w rejestrze na dzień 30 kwietnia 2020 r.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych;
- Naruszenie rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 lub jakiegokolwiek przepisu prawnego dotyczącego jego stosowania, w tym Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kibelisa / Rada**(Sprawa T-139/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/49)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kampete / Rada**(Sprawa T-140/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/50)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Amisi Kumba / Rada**(Sprawa T-141/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/51)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kaimbi / Rada**(Sprawa T-142/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/52)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Ilunga Luyoyo / Rada**(Sprawa T-143/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/53)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Numbi / Rada**(Sprawa T-144/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/54)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2018 r. – Kanyama / Rada**(Sprawa T-145/17) ⁽¹⁾**

(2019/C 54/55)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy z rejestru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL